

me stand og mængde som ved modtagelsen. Forslaget indebærer således, at risikoen påhviler køberen, medens denne har tingene i sin besiddelse. Ved forsendelser til og fra køberen påhviler risikoen derimod sælgeren.

Justitsministeriet har imidlertid fundet det mindre rimeligt at pålægge sælgeren i et almindeligt køb på kredit at bære risikoen for de skader, der indtræder under forsendelsen af det købte tilbage til ham, efter at køberen har fortrudt købet, og det er derfor i stk. 5 gjort til en betingelse for fortrydelsesretten, at det købte overgives til sælgeren i væsentlig samme stand og mængde. Efter bestemmelsen skal det modtagne overgives til sælgeren i væsentlig samme stand og mængde, som det var, da det blev leveret til køberen, og ikke, som foreslået i betænkningen, da køberen modtog varen. I praksis vil resultatet dog i de fleste tilfælde blive det samme som efter udvalgets forslag, da der ved lov nr. 147 af 4. april 1979 er indført ændrede regler om leveringstidspunktet i forbrugerkøb, jfr. købelovens § 73, hvorefter levering først anses for sket, når genstanden er kommet i køberens besiddelse. Det vil derfor normalt ikke berøre køberens fortrydelsesret, at varen er blevet beskadiget under forsendelsen til ham, eller i øvrigt inden han har fået genstanden i hænde. Er dette tilfældet, vil køberen i øvrigt i stedet kunne vælge at påberåbe sig købelovens bestemmelser om mangler. Har parterne imidlertid aftalt, at levering skal ske på et tidligere tidspunkt end ved overgivelsen til køberen, er fortrydelsesretten betinget af, at det købte kan tilbagegives i væsentlig samme stand og mængde, hvori det var på det aftalte leveringstidspunkt. Er købelovens § 73 ikke fraveget ved aftale, og afviser køberen at modtage eller indløse en forsendelse fra sælgeren inden fortrydelsesfristens udløb eller efter at have givet rettidig underretning om tilbagetræden fra købet, når levering aldrig at finde sted, og det vil derfor i denne situation være sælgeren, som bærer risikoen for genstandens hændelige undergang eller forringelse under såvel frem- som tilbagesendelsen.

Bestemmelsens sidste pkt., som svarer til § 8, stk. 1, 2. pkt., og § 11, stk. 2, 2. pkt., i dørsalgsloven samt til bemærkningerne i kreditkøbsbetænkningen s. 72, sigter til nogle undtagelsestilfælde, hvor selve ibrugtagningen af en vare medfører en formindskelse af dens salgsværdi, uanset at den for så vidt er i samme stand som før. Som eksempler kan nævnes en fabriksny bil og en plomberet grammofonplade. Køberen bør i disse specielle tilfælde gøre sin stilling op, inden han tager varen i brug.

Til stk. 6.

Efter bestemmelsen må de omkostninger – herunder forsendelsesomkostninger – der er forbundet med at bringe det købte tilbage til sælgeren, bæres af køberen. Dette svarer til, hvad der er bestemt i dørsalgslovens § 11, stk. 4, og foreslået i § 7, alternativ B, stk. 4, i betænkningen, jfr. denne s. 49 og s. 71.

Til stk. 7.

Bestemmelsen, der i det væsentlige svarer til betænkningssudkastets § 7, alternativ B, stk. 5, jfr. betænkningen s. 72, vedrører tilfælde, hvor forbrugeren har betalt en del af købesummen, forinden fortrydelsesretten gøres gældende. Da helt kortvarige kreditter er undtaget fra lovens anvendelsesområde, jfr. § 5, stk. 1, vil det næppe forekomme, at køberen på dette tidspunkt har betalt hele købesummen.

Da fortrydelsesretten må betragtes som en ophævelse af købet mellem køberen og sælgeren indbyrdes, må et eventuelt tilbagebetalingskrav rettes mod sælgeren, også selv om rettighederne i henhold til købekontrakten tilkommer eller er overdraget en tredjemand. I de tilfælde, som er nævnt i § 1, stk. 2, nr. 2, dvs. hvor købesummen helt eller delvis dækkes ved lån til køberen fra en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren (de såkaldte »oprindelige trepartsforhold«), vil køberen dog også kunne rette et tilbagebetalingskrav mod kreditor, såfremt betingelserne herfor i § 13, stk. 1, 2.-3. pkt., er til stede. Der henvises herom til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Kan køberen udøve fortrydelsesret, skal sælgeren tilbagebetale erlagte beløb uden fradrag af nogen art, medmindre der er tale om forsendelsesomkostninger, som køberen skal betale. Dette vil f. eks. være tilfældet, hvis køberen i medfør af stk. 3, 3. pkt., har nægtet at indløse en forsendelse fra sælgeren, og sælgeren derefter har haft udgifter i forbindelse med tilbagetransporten. Har parterne ved køkets indgåelse aftalt, at omkostningerne ved varens fremsendelse skal betales af køberen, vil sælgeren ligeledes kunne have et refusionskrav mod køberen, hvis udgifterne til forsendelsen i første omgang er blevet betalt af sælgeren.

Tilbagebetaling skal ske kontant, og det er således ikke tilstrækkeligt at give køberen et tilgodehavendebevis.